

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

FRANK HERBERT
DUNE
TANRI İMPARATORU

Çeviren
Dost Körpe

Peggy Rowntree'ye
sevgi, hayranlık ve derin takdirle

Hadi Benotto'nun Rakis gezegenindeki Dar'üs-Balat'ta yapılan keşiflere dair konuşmasından alıntı:

Bu sabah size, diğer şeylerin yanı sıra, ridulyan kristalinden kâğıtlara yazılmış devasa bir koleksiyonu da barındıran bu muhteşem deponun keşfini duyurmaktan mutluluk duyuyor ve keşiflerimizin otantikliğine ilişkin delillerimizi, Tanrı İmparator II. Leto'nun orijinal günlüklerini ortaya çıkardığımızı inanma sebeplerimizi gururla sunuyorum.

İlk olarak, hepimizin *Çalıntı Günlükler* adıyla bildiği bu tarihi hazineyi, atalarımızı anlamamızda yüzyıllar boyu faydalı olmuş, eski zamanlara ait bu günlükleri size hatırlatmak isterim. Hepinizin bildiği gibi, *Çalıntı Günlükler*'in şifresi Uzay Loncası tarafından çözülmüştü ve Lonca Anahtarı denilen yöntem, yeni keşfedilen bu günlüklerin tercümesinde de kullanılmıştır. Lonca Anahtarı'nın çok eskilerden kalma bir yöntem olduğunu kimse inkâr edemez ve bu günlükler ancak ve *ancak* onun sayesinde tercüme edilebilmiştir.

İkinci olarak, bu günlükler çok eski, Ix yapımı bir diktatel ile kâğıda dökülmüştü. *Çalıntı Günlükler*, II. Leto'nun tarihsel gözlemlerini kayda geçirmekte tam da bu yöntemi kullandığını şüpheye mahal vermeyecek şekilde ortaya koymaktadır.

Bahsedeceğim üçüncü husus da bu deponun varlığı, ki bizce en az *Günlükler*'in keşfi kadar önemlidir. *Günlükler*'in saklandığı, hiç kuşkusuz Ix yapımı olan bu depo öylesine ilkel ancak muazzam bir yapı ki, "Dağılış" adıyla bilinen tarihsel döneme yepyeni bir ışık tutacağı kesin. Tahmin edileceği gibi, depo görünmezdi. Efsanelerin ve Sözel Tarih'in düşündürdüğünden çok daha derinlere gömülmüştü. Radyasyon yayarak ve emerek çevresindeki doğal ortamı taklit etmesi

keşfedilmesini güçleştiren bir faktördü, ki bu mekanik taklit özelliği böyle bir şey için aslında hiç de şaşırtıcı değil. Mühendislerimizi asıl şaşırtan, bu işin en basit ve gerçekten ilkel mekanik yöntemlerle gerçekleştirilmiş olması.

Bunun bazılarınızı bizim kadar heyecanlandığını görüyorum.

İlk 1x Küresi'ne, bu tür cihazların atası olan yok-odaya baktığımıza inanıyoruz. İlk olmasa bile en azından *ilklerden* olduğuna ve ilkiyle aynı ilkelere dayanarak yapıldığına inanıyoruz.

Sabırsızlandığınızı görüyorum; az sonra depoyu kısa süreliğine de olsa size gezdireceğimizi söyleyerek içinizi rahatlatayım. Tek istediğimiz depodayken sessiz olmanız, çünkü mühendislerimiz ve diğer uzmanlarımız içeride deponun sınırlarını çözmek için uğraşıyorlar.

Sır demişken, söyleyeceğim dördüncü şey keşiflerimizin en büyüğü olabilir. Burada bulduğumuz öyle bir şey daha var ki, ondan bahsederken içimde tarifsiz hisler uyanıyor... II. Leto'nun, babası Paul Muad'Dib'in sesiyle yaptığı gerçek sözlü kayıtlar. Bene Gesserit Arşivleri'nde Tanrı İmparator'un tasdikli ses kayıtları bulunduğundan, elimizdeki kayıtların (ki hepsi de çok eski bir mikrokabarcık sistemiyle yapılmış) kopyalarını Rahibeler Birliği'ne gönderdik ve karşılaştırma yapmaları yönünde resmi talepte bulunduk. Bu kayıtların gerçekliğinin doğrulanacağından şüphe duymuyoruz.

Şimdi lütfen girişte size dağıtılan çeviri alıntılarına bakınız. Sırası gelmişken, bunların ağırlığı için özür dilemek isterim. Bazılarınızın bu konuda espri yaptığınızı duydum. Pratik bir sebepten dolayı, yani maliyet meselesi yüzünden sıradan kâğıt kullandık. Orijinal ciltler öyle küçük sembollerle yazılmış ki, okunabilmeleri için epeyce büyütülmeleri gerekiyordu. Orijinal ridulyan kristallerinin her birinde, şu an elinizde tuttuğunuz ciltlerin kırktan fazlasını dolduracak kadar yazı bulunuyor.

Proje törü çalıştırabilirsek... evet. Şimdi solunuzdaki perdede, orijinal bir sayfanın bir kısmını görüyorsunuz. İlk

cildin ilk sayfası bu. Bizim tercümemiz ise sağdaki perdelerde. Buradaki açık delile, kelimelerdeki şiirsel kibrin yanı sıra tercümeden çıkarılan anlama dikkatinizi çekerim. Bu üslup, kolayca saptanabilen tutarlı bir kişiliği ifade ediyor. Bunları ancak atalarının anılarını doğrudan deneyimleyebilmiş birinin, önceki hayatlarla yaşadığı bu sıradışı deneyimi bu yeteneğe sahip olmayan kişilerin anlayabileceği şekilde paylaşmaya çalışan birinin yazmış olabileceğine inanıyoruz.

Şimdi de içeriğin asıl anlamına bakalım. Göndermelerin tümü de, böylesi bir metni yazabilecek tek kişi olduğuna inandığımız şahsa dair tarihin bize anlattığı şeylere uyuyor.

Şimdi size bir sürprizimiz daha var. Ünlü şair Rebeth Vreeb'i, bu sabah bizlere katılması ve ilk sayfanın çevirisinden kısa bir bölüm okuması için davet ettim. Bu kelimelerin çevirilerinin bile, yüksek sesle okunduğunda farklı bir niteliğe büründüğünü fark ettik. Bu günlüklerde keşfettiğimiz bu oldukça sıradışı niteliği sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Bayanlar baylar, karşınızda Rebeth Vreeb.

11

Rebeth Vreeb'in yaptığı okumadan alıntı:

Şuna inan ki, ben kader kitabıyım.

Sorular düşmanımdır. Çünkü benim sorularım patlayıcıdır! Yanıtlar korkmuş kuş sürüsü misali havalanıp uçuşarak, kaçamadığım anılarımın göğünü karartır. Tek bir yanıt, tek biri yeterli değil.

Geçmişimin ürkünç boyutuna girdiğimde ne prizmalar ışıldar. Bir kutuya konulmuş kırık bir çakmaktaşı parçasıyım ben. Kutu kendi eksenini etrafında, sarsılarak dönüyor. Sırlar fırtınasında savruluyorum. Kutu açıldığında bu varlığa, ilkel bir diyardaki bir yabancı gibi geri dönüyorum.

Yavaşça (yavaşça diyorum) adımını yeniden öğreniyorum.

Ama bu, kendimi tanıdığım anlamına gelmiyor!

Adımını taşıyan bu kişi, Leto diye çağrılan bu ikinci kişi, zihninde başka sesler, başka isimler ve başka yerler buluyor. Ah, size söz veriyorum ki (tıpkı bana da söz verildiği gibi), tek

bir isme karşılık vereceğim. “Leto” diye seslenirseniz karşılık vereceğim. Sabırla gerçekleşecektir bu, sabretmeyle ve bir şeyle daha:

İpler benim elimde!

Onların hepsi bana ait. İstedığınız herhangi bir konuyu hayal edelim; diyelim ki... *kılıçla öldürülmüş insanlar*. Bütün o kanlarla, bozulmamış her bir görüntü, her inilti ve o çarpılmış yüzlerin hepsiyle birlikte benimdir onlar.

Anneliğin hazları, diye düşünürüm, ve bütün doğum döşekleri benimdir. Sıra sıra bebeklerin gülümsemesi ve yeni nesillerin tatlı sesleri. Çocukların emeklemeye başlayıp ilk adımlarını atışlarını ve gençlerin kazandığı ilk zaferleri paylaşırım. Bunlar üst üste yığılıp durur, ta ki gördüklerimin çoğu birbirinin aynısı ve tekrarı olana dek.

“Bunların hepsini bozulmayacak şekilde sakla,” diye kendimi uyarırım.

Böyle deneyimlerin, her an bizzat gördüğüm şeyler yoluyla öğrenmemin değerini kim yadsıyabilir?

Ahhh, ama hepsi sadece geçmiş.

Anlamıyor musunuz?

Sadece geçmiş!

Bu sabah, artık var olmayan bir gezegene ait bir diyarda, atların yayıldığı bir ovanın kenarındaki bir yurt çadırında doğdum. Yarın başka bir yerde, başka biri olarak doğacağım. Henüz seçim yapmadım. Ama bu sabah... ahhh, bu hayat! Gözlerimi odaklamayı öğrenince, ezilmiş çimenlere vuran gün ışığına baktım ve hayatlarının tatlı uğraşlarıyla meşgul olan gayretli insanlar gördüm. Ne oldu... ah, eskilerin bütün o gayretkeşliğine ne oldu?

–Çalıntı Günlükler

Ay ışığı altında, Yasak Orman'ın gölgeleri arasından kuzeye doğru koşan üç kişi neredeyse yarım kilometrelik bir hat oluşturuyordu. Hattın sonundaki koşucunun yüz metre kadar gerisinde de onu takip eden D-kurtları vardı. Bu hayvanların avlarını gözlerine kestirince hep yaptıkları gibi hevesle hırlayıp hızlı hızlı soluyarak koştukları duyuluyordu.

İlk Ay gökyüzünde neredeyse tam tepede olduğundan, orman oldukça aydınlıktı ve buralar Arrakis'in yüksek enlemleri olsa da yaz mevsimi sebebiyle hava ılıktı. Son Çöl Sareer'den gelen akşam esintileri, reçine kokularını ve yerdeki çürük yapraklarla dalların kokusunu taşıyordu. Bazen de Sareer'in ardındaki Kynes Denizi'nden esen bir meltem, koşucuların burnuna hafif tuz ve balık kokuları getiriyordu.

Sondaki koşucunun adının Fremen dilinde “*Sevgili Geride Kalan*” anlamına gelen Ulot olması kaderin bir cilvesiydi. Ulot kısa boyluydu ve kolay kilo alan bir bünyeye sahip olduğundan, bu maceraya hazırlanırken ayrıca rejim yapmak zorunda kalmıştı. Var güçleriyle yaptıkları bu koşu için zayıflamış olsa da yüzü hâlâ tombuldu ve kendini hâlâ aşırı kilolu hissettiği iri, kahverengi gözlerinden okunuyordu.

Ulot daha fazla koşamayacağını farkındaydı. Nefes ne-

feseydi, solukları hırıltılıydı. Bazen tökezliyordu. Ama arkadaşlarına seslenmiyordu. Ona yardım edemeyeceklerini biliyordu. Hepsi de aynı yemini etmişti,  nk  modası geçmiş erdemler ve Fremen sadakatinden başka savunmaları olmadığının farkındaydılar. Bir zamanlar Fremenlere ait olan her Şey artık m zelik olmuşsa da bu hâlâ geçerliydi... M ze Fremenlerinden öğrendikleri ezberler.

Ulot'un kötü yazgısını sessizce kabullenmesini sağlayan, Fremen sadakatiydi. Kadim erdemleri öyle iyi benimsemişti ki... koşucuların taklit ettikleri bütün bu erdemleri sadece kitaplardan ve Sözel Tarih efsanelerinden öğrenmiş olmaları çok acıydı.

D-kurtları artık epey yaklaşmıştı; bu devasa, gri yaratıkların omuz yüksekliliği neredeyse insan boyundaydı. Sıçraya sıçraya koşarken hevesle hırılıyorlardı; başlarını  ne uzatmış, gözlerini ay işiğinde kolayca görülen kurbanlarından ayırmıyorlardı.

14 Sol ayağı bir köke takılınca Ulot az kalsın düşüyordu. Atlattığı bu tehlike, enerjisini tazeledi. Daha hızlı koşarak, takipçileriyle arasındaki mesafeyi bir kurt boyu kadar açtı. Kollarını piston gibi hareket ettiriyordu. Açık ağzından sesli nefes alıp veriyordu.

D-kurtları hızlanmadı. Ormanlarının yoğun, yeşil kokularını izleyerek hızla akan gümüşi g lgelerdi onlar. Yarışı kazandıklarını biliyorlardı. Onlar için bildik bir deneyimdi bu.

Ulot tekrar tökezledi. Epey boy atmış bir fidan yüzünden bozulan dengesini yeniden bularak soluk soluğa koşmayı sürdürdü; titreyen bacakları, onlara verilen emirlere isyan ediyordu. Tekrar hızlanmak için enerjisi kalmamıştı.

D-kurtlarından biri, iri bir dişi, Ulot'un solundan yaklaşıp birden üstüne sıçradı. Dev azı dişleriyle Ulot'un omzunu parçaladı; Ulot sendelese de düşmedi. Şimdi ormanın kokularına keskin kan kokusu da eklenmişti. Daha k  k bir erkek kurt sağ kalçasını ısırdığında, Ulot sonunda haykırarak yere yuvarlandı. Sürü üstüne çullandı ve çığlıkları bir anda kesildi.

D-kurtları durup beslenmek yerine diğerlerini kovalama-

yı sürdürdü. Ormanda yeri ve esintili havayı koklayarak, koşan diğer iki insanın bıraktığı ılık kokuları takip ettiler.

Sıradaki koşucunun ismi Kwuteg idi; Arrakis'te kökü Dune çağına dek uzanan, kadim ve saygın bir aileye mensuptu. Kwuteg'in atalarından biri Tabr Siyeç'i'nde ölü-damıtıcısı şefliği yapmıştı, ama aradan üç bin yıldan fazla zaman geçtikten sonra artık buna inanan pek kalmamıştı. Kwuteg uzun ve zayıf bedeniyle mükemmel koşuyor, uzun adımlar atıyordu. Kartalı andıran yüzünün arkasında uzun siyah saç dalgalanıyordu. Arkadaşları gibi o da siyah ve dar bir yün eşofman giymişti. Eşofman altı, kalça hareketlerini ve kaslı uyluklarını, aldığı derin ve düzenli solukları belli ediyordu. Tanrı İmparator'un Sareer'deki Kalesi'nin insan yapımı uçurumundan inerken sağ dizini incittiğini gösteren tek belirti, normalden yavaş koşmasıydı.

Kwuteg, Ulot'un çığıllıklarını ve kısa, gerilim yüklü bir sessizlikten sonra tekrar takibe başlayan D-kurtlarının ulumalarını duyunca bir dostunun daha Leto'nun canavar muhafızları tarafından öldürülüşünü hayalinde canlandırmamaya çalıştı ama başarılı olamadı; hayal gücü büyülü etkisini gösterdi. Kwuteg o tirana içinden küfretti, ama bunu sesli olarak tekrarlamak için nefesini harcamayacaktı. Idaho Nehri'ne ulaşip kurtulma şansına hâlâ sahipti. Kwuteg arkadaşlarının, hatta Siona'nın bile kendisi hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Hayatı boyunca tutumlu biri olarak tanınmıştı. Çocukken bile enerjisini idareli harcar ve acil bir durumda kullanmak üzere cimrice biriktirirdi.

Dizinin sakatlığına karşın hızını artırdı. Nehre az kaldığını biliyordu. Dizindeki hasar artık acı vermenin ötesine geçmiş ve tüm bacağını, hatta bedeninin sağ tarafının tamamını durmadan kavuran bir alev halini almıştı sanki. Kwuteg dayanma gücünün sınırlarını biliyordu. Siona'nın nehre varmak üzere olduğunu da biliyordu. Aralarındaki en hızlı koşucu oydu ve Sareer Kalesi'nden çaldıkları şeylerin bulunduğu mühürlü paketi taşıyordu. Kwuteg koşmayı sürdürürken bir yandan da düşüncelerini o pakete odakladı.

O paketi iyi koru Siona! Leto'yu mahvetmekte kullan!

D-kurtlarının hevesli hırıltıları Kwuteg'in bilincine sızdı. Fazla yaklaşmışlardı. Kwuteg kurtulamayacağını o zaman anladı.

Ama Siona kurtulmalı!

Dönüp arkasına bakma riskini göze alınca, kurtlardan birinin yan taraftan yolunu kesmeye çalıştığını gördü. Saldırı planlarını çözdü. Yandan yaklaşan kurt sıçrarken, Kwuteg de sıçradı. Sürüyle arasına bir ağacı alarak eğilip, yandan sıçrayan kurdun altından geçerken hayvanın arka bacaklarından birini iki eliyle tuttu ve hiç duraksamadan kurdu topuz gibi savurarak diğerlerinin kaçışmasına yol açtı. Hayvan tahmininden hafif çıkmıştı, artık kaçmak yerine saldırıya geçmek de onu neredeyse keyiflendirmişti; canlı sopa niyetine kullandığı kurdu semazen gibi döne döne savurarak, sürünün içine doğru ilerledi... saldıran kurtlardan ikisinin kafatası kırıldı ve yere yığıldılar. Ama Kwuteg aynı anda her tarafını birden kollayamazdı. Sırtına çevik bir erkek kurt atlayınca bir ağaca çarptı ve canlı sopasını elinden düşürdü.

“Kaç!” diye haykırdı.

Sürü yaklaşırken, Kwuteg çevik erkek kurdun boğazını ısırıldı. Can havliyle, var gücüyle ısırıldı. Yüzüne kurt kanı fışkırınca etrafını göremez oldu. Nereye gittiğinin farkında olmadan, yuvarlanarak uzaklaşmayı denedi ve çarptığı bir kurtla boğuşmaya başladı. Sürünün bir kısmı inleyerek kaçışırken bazıları da yaralı hemcinslerine saldırdı. Ama birçoğu avlarından vazgeçmemişti. İki taraftan birden saldıran kurtların dişleri Kwuteg'in boğazını parçaladı.

Ulot'un çığlığını ve sonrasındaki, neye alamet olduğu belli olan sessizliği ve ardından gelen, takibe devam eden kurt sürüsünün ulumalarını Siona da duymuştu. İçinde öyle büyük bir öfke kabarmıştı ki, bir an patlayacak gibi olmuştu. Ulot bu maceraya analiz yeteneği sebebiyle dahil edilmişti; sadece birkaç parçaya bakarak bütünü görebilen biriydi. Kale'nin planlarıyla birlikte buldukları iki tuhaf cildi, yanından hiç ayırmadığı büyütecini çantasından çıkarıp inceleyen Ulot olmuştu.

“Şifreli yazıya benziyor,” demişti.

Ve Radi, zavallı Radi, ekiplerinden ilk ölen oydu... “Fazladan ağırlık taşıyamayız. At onları,” demişti.

Ulot, “Önemli olmasalar bu kadar iyi saklanmazlardı,” diyerek karşı çıkmıştı.

Kwuteğ de Radi’yi desteklemişti. “Buraya Kale’nin planlarını almaya geldik ve aldık. Bu şeyler fazla ağır.”

Ama Siona, Ulot ile hemfikir olmuştu. “Ben taşıırım.”

Böylece tartışma bitmişti:

Zavallı Ulot.

Ekibin en kötü koşucusu olduğunu hepsi biliyordu. Ulot birçok konuda ağırkanlı olsa da, zihninin iyi çalıştığı inkâr edilemezdi.

Güvenilir biri.

Hayattayken güvenilir biriydi.

Siona öfkesini kontrol altına alıp, enerjisini daha da hızlanmakta kullandı. Ay ışığı altında, ağaçların arasından hızla koşuyordu. Koşucuların zamansızlık boyutuna girmişti; artık sadece kendi hareketlerinin bilincindeydi, bedeni de koşullandırıldığı şeyleri yapıyordu.

Koştuğunda erkekler tarafından güzel bulunurdu. Siona bunu bilirdi. Koyu renkli, uzun saçını rüzgârda dalgalanıp dikkatini dağıtmasın diye sıkıca bağlamıştı. Kwuteğ’i aynı şeyi yapmadığı için aptallıkla suçlamıştı.

Kwuteğ nerede?

Siona’nın saçları Kwuteğ’ininki gibi değildi. Kwuteğ’in tam aksine, bazen siyahla karıştırılan ancak siyah olmayan, koyu bir kahverengiydi.

Yüz hatları, genlerin zaman zaman gerçekleştiği şekilde, çok eskilerde yaşamış bir atasına oldukça benziyordu: Yüzü zarif bir şekilde ovaldı, geniş bir ağza ve küçük burnunun yukarısında dikkatli gözlere sahipti. Yıllardır koştuğu için vücudu inceliyor gibi olsa da, hâlâ çevresindeki erkeklere güçlü cinsel sinyaller gönderirdi.

Kwuteğ nerede?

Kurt sürüsünün sesinin kesilmiş olması onu kaygılandı-

rıyordu. Radi'yi öldürmeden hemen önce de susmuşlardı. Setuse'yi yakaladıklarında da aynı şey olmuştu.

Siona, *Sessizlik başka anlamlara da gelebilir*, diye düşünerek kendini ikna etmeye çalıştı. Kwuteg de sessizdi... ve güçlüydü. Dizini incitmesi onu pek etkilememiş gibiydi.

Göğsü ağrıyaya başlayan Siona, nefesinin yakında tıkanmaya başlayacağını yaptığı uzun koşu antrenmanlarından biliyordu. İnce kumaşlı, siyah koşu giysisinin içindeki vücutundan hâlâ ter boşanıyordu. İlerideki nehri geçerken sorun çıkmaması için mühürlediği, içinde değerli ganimetler bulunan kutuyu sırtının üst kısmına asmıştı. Kutuda katlı duran Kale haritalarını düşündü.

Leto baharat stokunu nerede saklıyor?

Kale'nin içinde bir yerlerde olmalıydı. Mutlaka. Haritaları inceleyerek bu konuda ipucu bulabilirlerdi. Bene Gesseritlerin, Lonca'nın ve tüm diğerlerinin arzuladığı melanj baharattı... riske atılmaya değer bir ödüldü.

18

Bir de o şifreli iki cilt vardı. Kwuteg bir konuda haklıydı. Ridulyan kristalinden kâğıt gerçekten ağırdı. Ama Siona, Ulot'un heyecanını paylaşıyordu. O şifreli yazılarda önemli bir şeyler gizliydi.

Arkasındaki ormandan, takip eden kurtların hevesli ulumaları tekrar gelmeye başladı.

Koş Kwuteg! Koş!

Siona'nın biraz ilerisinde, ağaçların arasından Idaho Nehri'nin kıyısı beliriverdi. Siona açıklığın ardındaki, ay ışığıyla aydınlanan nehri gördü.

Koş Kwuteg!

Kwuteg'ten bir ses, herhangi bir ses duyabilseydi keşke. Koşuya başlamış on bir kişiden geriye sadece ikisi kalmıştı. Dokuzu bu maceranın bedelini canlarıyla ödemişti: *Radi, Aline, Ulot, Setuse, Inineg, Onemao, Hutye, Memar ve Oala*.

Siona isimlerini düşünürken içinden her biri için dua etti; tiran Leto'ya değil kadim tanrılara, özellikle de Şeyh Hulud'a dua etti.

“Çölde yaşayan Şeyh Hulud'a dua ediyorum.”

Aniden ormandan çıkıp nehrin yanındaki, ay ışığıyla aydınlanan çimenli araziye daldı. Az ileride, dar kumsal hattının ardındaki nehir onu çağırıyordu. Yağ gibi akan nehrin yanı sıra uzanan kumsal gümüşiydi.

Siona'nın arkasındaki ormandan yükselen bir haykırış az kalsın tökezlemesine yol açacaktı. Vahşi kurt seslerinin arasından duyduğu Kwuteg'in sesini tanımıştı. Kwuteg adını söylemese de ona seslenmiş, anlamı gayet net olan, sayısız cümleye bedel tek bir sözcüğü haykırmişti... bir ölüm kalım mesajı göndermişti.

“Kaç!”

Kurt sürüsü artık çıldırmış gibi, korkunç bir şekilde uluyordu; ama Kwuteg'den başka ses gelmedi. Siona o zaman, Kwuteg'in son gücünü nasıl kullandığını anladı.

Beni kurtarmak için kurtları oyuyor.

Kwuteg'in haykırarak verdiği talimata uyarak nehir kıyısına koştu ve suya balıklama daldı. Koşarken ısınıp ter içinde kalmış bedeni buz gibi nehre dalınca şok yaşadı. Bir an sersemledikten sonra su yüzeyine çıkıp yüzmeye ve nefesini toplamaya çalıştı. Değerli kutusu suda yüzüyor, başının arkasına çarpıp duruyordu.

Idaho Nehri'nin bu kısmı dardı, en fazla elli metre genişliğindeydi ve Leto'nun mühendislerinin tasarladığının aksine dümdüz uzanmıyordu, hafif bir kıvrıma sahipti, kıyılarındaki kumlu girintiler ağaç kökleri, gür kamışlar ve yeşil çimenlerle çevriliydi. D-kurtlarının nehre varınca durmaya koşullandırıldıklarını bilmek Siona'ya güven veriyordu. Kurtların bölgesinin sınırları belliydi: Bu tarafta nehir, diğer tarafta çöl duvarı. Siona yine de son birkaç metreyi dipten yüzdü ve kıyının gölgeleri arasından su yüzeyine çıkınca dönüp arkasına baktı.

Kurt sürüsü nehrin kıyısına dizilmiş, öylece duruyordu; içlerinden sadece biri nehre iyice yaklaşmıştı. Öne eğildi; ön ayakları neredeyse suya girecekti. Siona onun hırladığını duydu.

Kurdun kendisini gördüğünü biliyordu. Gördüğü kesindi.

D-kurtlarının gözleri çok keskin olurdu. Leto, ataları Keskin Gözlü Tazılar olan bu orman bekçilerini iyi görebildikleri için ürettirmişti. Ama kurtlar bu kez koşullanmayı kırabilir miydi? Bunlar dünyayı en çok gözleriyle algılayan avcılardı. Nehir kıyısındaki kurt suya girerse, sürünün geri kalanı peşinden gelebilirdi. Siona nefesini tuttu. İyice bitkin düştüğünü hissediyordu. Neredeyse otuz kilometre kat etmişlerdi, hem de on beşinde D-kurtlarını enselerinde hissederek.

Nehir kıyısındaki kurt son bir kez hırladıktan sonra sıçrayarak arkadaşlarının yanına döndü. Sessiz bir sinyale uyarçasına koşarak ormana geri döndüler.

Siona kurtların nereye gittiğini biliyordu. D-kurtları, Yasak Orman'da öldürdükleri her şeyi yeme hakkına sahipti. Bunu herkes bilirdi. Sareer'in muhafızları olarak ormanda dolaşmalarının sebebi buydu.

Siona, "Bunun hesabını vereceksin Leto," diye fısıldadı. Sesi hemen arkasındaki sazların hışırtısı kadar hafif çıkmıştı. "Ulot'un, Kwuteg'in ve diğerlerinin hesabını vereceksin. Vereceksin."

Kendini yavaşça akıntıya bırakarak yüzmeye başladı; sonunda dar bir kumsal görüp oraya doğru yöneldi. Bitkin olduğundan zorlanarak kıyıya çıktı ve kutunun içindekilerin ıslanıp ıslanmadığını kontrol etti. Mühür kırılmamıştı. Siona ay ışığında bir an kutuya baktıktan sonra gözlerini nehrin karşı kıyısında duvar gibi yükselen ormana çevirdi.

Ne büyük bir bedel ödedik. On dostum öldü.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu, ama eski Fremenler gibi davrandığından fazla gözyaşı dökmedi. Yaşadığı macera, nehri geçmesi, kuzey sınırlarında kurtların devriye gezdiği ormana girmesi, ardından da Son Çöl Sareer'i aşip Kale surlarına tırmanması, bütün bunlar daha şimdiden rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı... hatta kurtlardan kaçışı bile, ki bunu bekliyordu çünkü bu muhafız kurt sürüsünün peşlerine düşmek için davetsiz misafirleri beklediği kesindi... bütün bunlar rüyaydı. Geçmişte kalmıştı.

Kurtuldum.

Mühürlü paketi düzgünce yerleştirip, kutuyu tekrar sırtına astı.

Savunma hatlarını yarıp geçtim Leto.

Siona o gizemli günlükleri düşündü. O şifreli yazılarda intikamını almasını sağlayacak bir şeylerin gizli olduğunu hissediyordu.

Seni mahvedeceğim Leto!

Seni mahvedeceğiz! diye düşünmemişti. Bu Siona'nın tarzı değildi. Bu işi tek başına yapacaktı.

Dönüp nehir kıyısındaki çimenliğin ardındaki meyve ağaçlarına doğru, uzun adımlarla yürümeye başladı. Yürürken yüksek sesle, eski Fremen âdetleri uyarınca kendi ismini de söyleyerek, durmadan aynı yemini ediyordu: "Siona İbn Fuad el-Seyefa Atreides seni lanetliyor Leto. Bütün yaptıklarının hesabını vereceksin!"

Aşağıdaki metin, Hadi Benotto'nun Dar'üs-Balat'ta keşfedilen günlüklerden yaptığı çeviriden alınmıştır:

22

Bu sözcükleri yazmamdan üç bin standart yıldan uzun zaman önce, İl. Leto Atreides olarak doğdum. Babam Paul Muad'Dib idi. Annem onun Fremen odalığı Chani'ydi. Anneannem Faroula, Fremenler arasında tanınmış bir şifacıydı; bitkilerle şifa dağıtırdı. Babaannem Jessica, Rahibeler Birliği'nin Rahibe Analarının güçlerini taşıyan bir erkek arayışı içindeki Bene Gesseritlerin dölleme planlarının bir ürünüydü. Annemin babası Liet-Kynes, Arrakis'in ekolojik dönüşümünü düzenleyen gezegenbilimciydi. Babamın babası Leto Atreides, Atreus Hanedanı'ndan gelmeydi ve ataları Yunan idi.

Soyumdan yeterince bahsettim!

Demem Leto bir Yunan'a yakışır şekilde, can düşmanı Baron Vladimir Harkonnen'ı öldürmeye çalışırken vefat etti. Her ikisi de artık içimde, atalarımın kalan belleklerin arasında huzursuzca yaşıyor. Babam bile huzurlu değil. Yapmaya korktuğu şeyi ben yaptım ve şimdi onun gölgesi, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyor.

Altın Yol bunu gerektiriyor. *Altın Yol ne?* diye soracaksınız. Altın Yol insanoğlunun varlığını sürdürebilmesinden başka bir şey değil. Bu yol her zaman için, insanoğlunun geleceğini ve oradaki tuzakları görebilen biz kâhinlerin sorumluluğunda olmuştur.

Varlığını sürdürebilmek.

Sizlerin bu konudaki fikirleriniz –basit keder ve sevinçleriniz, hatta acılarınız ve hazlarınız– bizi pek ilgilendirmez. Babam kehanet gücüne sahipti. Ben bu güce ondan da çok

sahibim. Bizler arada sırada Zaman'ın perdelerini aralayıp bakabiliriz.

Çok galaksili İmparatorluk'umu yönettiğim Arrakis gezegeni, Dune olarak bilindiği zamanlardaki halinden çok farklı artık. O zamanlar gezegenin tamamı çöldü. Şimdiyse geride küçük Sareer'im dışında çölden eser kalmadı. Melanj baharatını üreten dev kumsolucanı da artık özgürce gezinmiyor. Baharat! Dune'un önemi sadece melanjın kaynağı, *tek kaynağı* olmasıydı. Melanj ne olağanüstü bir maddedir. Onu laboratuvarında üretme çabaları daima başarısız olmuştur. İnsanoğlunun keşfettiği en değerli maddedir.

Lonca Seyrüsefercilerinin doğrusal önsezilerini ateşleyen melanj olmasa, insanlar uzayda parseklerce mesafeleri ancak salyangoz hızıyla kat edebilir. Melanj olmasa Bene Gesseritler, Gerçeğisöyleten veya Rahibe Ana üretemezler. Melanjın yaşlanmayı geciktirici etkisi olmasa insanlar en fazla yüz yıl kadar yaşayabilir, tıpkı çok eskiden olduğu gibi. Şu an sadece Lonca ve Bene Gesserit'in depolarında, Büyük Hanedanlardan geriye kalanların depolarında (az miktarda), bir de benim dev depomda melanj var; hepsi de melanjımı istiyor. Beni yağmalamaya can atıyorlar! Ama cesaret edemiyorlar. Melanjımı onlara vermektense yok edeceğimi biliyorlar.

Hayır. Utana sıklıkla karşıma gelip benden melanj istiyorlar. Ben de melanjı yeri geldiğinde cezalandırmak, yeri geldiğinde ödüllendirmek için kullanıyorum. Bundan nasıl da nefret ediyorlar.

Bu benim gücüm, diyorum onlara. Bu sizlere ihsanım.

Melanj sayesinde insanoğluna barış getirdim. Üç bin yıldan fazladır Leto'nun Barışı'nı yaşıyorlar. Tahta çıkmamdan önce insanoğlunun ancak ara ara, çok kısa süreliğine yaşadığı zorlama bir barış bu. Leto'nun Barışı'nı unuttuysanız buradan, günlüklerimden okuyarak bir kez daha inceleyebilirsiniz.

Günlüğüme hükümdarlığımın ilk yılında başladım. O zamanlar henüz dönüşümümün ilk, acılı safhasında olduğumdan hâlâ büyük ölçüde insandım... özellikle de dış gö-

rünüş itibarıyla. Kabul ettiğim kumalabalığı teni (ki babam reddetmişti) sayesinde hem fiziksel gücüm oldukça artmıştı hem de konvansiyonel saldırılardan etkilenmez ve yaşlanmaz olmuştum... o tenin kapladığı bedense hâlâ insan görünümündeydi: İki bacağı, iki kola ve kıvırdığım kumalabalığı katmanlarının çevrelediği bir insan yüzüne sahiptim.

Ahhh, o yüz! Ona hâlâ sahibim... evrene sergilediğim tek insan teni bu. Vücudumun geri kalanıysa, günün birinde dev kumsolucanlarına dönüşebilecek minik kum taşıyıcılarının birbirine eklenmiş bedenleriyle kaplı hâlâ.

Ki dönüşecekler... günün birinde.

Dönüşümümün son safhasını, ölüm benzeri o safhayı sık sık düşünürüm. Eninde sonunda olacağını biliyorum, ama zamanını ve diğer aktörlerini bilmiyorum. Bilemediğim tek şey bu. Yalnızca Altın Yol'un bitip bitmeyeceğini biliyorum.

Ama bu sözcükleri yazarken Altın Yol hâlâ devam ediyor ve en azından buna seviniyorum.

24

Kumalabalıklarının bedenimi araştıran siliyalarını, vücut suyumu plasental engelleriyle çevreleyip hapsetmelerini artık hissetmiyorum. Artık neredeyse yekvücut olduk; onlar benim, ben de bütünü hareket ettiren iradeyim... genellikle.

Bunları yazarken, *genel olarak* epey iğrenç görüldüğümü söyleyebilirim. Henüz tamamen solucana dönüşmemiş bir yaratığım, bir ön-solucanım denebilir. Bedenim yedi metre uzunluğunda ve çapı iki metreden fazla, büyük bölümü bölütlü ve bir ucunda, insan boyu yüksekliğinde Atreides yüzüm yer alıyor, yüzümün hemen altındaysa kollarım ve ellerim var (hâlâ insan kolları ve elleri gibiler). Bacaklarım ve ayaklarım mı? Onlar köreldi. Yüzgece benzer şeylere dönüşüp gövdemin diğer ucunda kaldılar. Bedenimin ağırlığı, eski ölçüye göre yaklaşık beş ton. Bunları söylüyorum, çünkü tarihçilerin ilgileneneğini biliyorum.

Bu ağırlıkla nasıl mı hareket edebiliyorum? Genellikle İx yapımı Kraliyet Arabası'nın üstünde. Şaşırdınız mı? İnsanlar benden nefret edip korksalar da, İxlilerden her zaman için daha da fazla nefret edip korkmuşlardır. Bildiğin şeytan bil-

mediğinden yeğdir. Oysa Ixlilerin neler icat edebileceklerini veya üreteceklerini kim bilebilir? Kim bilebilir?

Ben bilmiyorum. En azından hepsini.

Ama Ixlilere sempati duyuyorum. Teknolojilerine, bilimlerine, makinelerine olan inançları öyle sağlam ki. Ixliler ve ben birbirimizi anlıyoruz, çünkü bizler inanan kişileriz (neye inandığımız önemli değil). Benim için bir sürü cihaz yapıyor ve böylece gözüme girdiklerini sanıyorlar. Mesela okuduğunuz bu sözcükler diktatel denen bir Ix cihazıyla yazıldı. Düşünceleri aklımdan belirli bir biçimde geçirdiğimde diktatel çalışmaya başlıyor. Yaptığım tek şey o şekilde düşünmek; diktatel bu düşünceleri benim için, yalnızca bir molekül kalınlığındaki ridulyan kristalinden kâğıtlara geçiriyor. Bazen düşüncelerimin o kadar kalıcı olmayan materyallere basılmasını emrediyorum. Siona bu kalıcı olmayan ciltlerden ikisini çaldı.

Siona'm büyüleyici, değil mi? Onun benim için önemini anlamaya başladıkça, onun gerçekten ormanda ölmesine izin verip vermeyeceğimi bile sorgulayabilirsiniz. Ama bu konuda hiç şüphenez olmasın. Ölüm son derece kişisel bir şeydir. Ben genellikle ona müdahale etmem. Hele Siona gibi sınanması gereken biri söz konusuysa asla karışmam. Onun herhangi bir aşamada ölmesine göz yumabilirim. Ne de olsa kendi zaman ölçüme göre çok kısa bir sürede, onun yerine yeni bir aday bulabilirim.

Ama yine de beni bile büyülüyor. Siona ormandayken onu seyrettim. Ix yapımı cihazlarımla, böyle bir maceraya atılacaklarını tahmin edemeyişime şaşırarak seyrettim. Ama sonuçta Siona... Siona'dır. İşte bu yüzden kurtları durdurmadım. Bunu yapmam hata olurdu. D-kurtları yalnızca gayemin bir uzantısı ve gayem gelmiş geçmiş en büyük yırtıcı olmak.

-II. Leto'nun Günlükleri

Aşağıda yer alan kısa diyalog “Welbeck Fragmanı” denen bir elyazması kaynaktan alıntıdır. Bu elyazmasının yazarının Siona Atreides olduğu söylenir. Diyalog, Siona ile babası Moneo arasında geçer; Moneo (tüm tarihçelerde söylenene göre) II. Leto'nun başyaveri ve vekilharcıydı. Diyalog, Siona'nın genç kızlığında, şimdi Rakis adıyla bilinen gezegendeki büyük bir yerleşim merkezi olan Onn Festival Şehri'nde bulunan Balıklarla Konuşanlar Okulu'ndaki odasında, babası tarafından ziyaret edildiği sırada geçmektedir. Elyazması inceleme belgelerine göre, Moneo kızına canının tehlikede olduğunu haber vermek için gizlice gelmişti.

26

SIONA: Onun yanında bu kadar uzun süre sağ kalmayı nasıl başardın baba? Çevresindeki herkesi öldürür o. Bunu herkes biliyor.

MONEO: Hayır! Yanlış biliyorsun. O kimseyi öldürmez.

SIONA: Onun hakkında yalan söylemene gerek yok.

MONEO: Ciddiyim. O kimseyi öldürmez.

SIONA: Bilinen ölümleri nasıl açıklayacaksın peki?

MONEO: Onları Solucan öldürdü. Tanrı olan Solucan. Leto, Tanrı'nın koynunda yaşıyor, ama o kimseyi öldürmedi.

SIONA: Peki sen sağ kalmayı nasıl başardın?

MONEO: Solucan'ı görünce tanıyorum. Onun geldiğini Leto'nun yüzünden ve hareketlerinden anlıyorum. Şeyh Hulud'un yaklaştığını anlıyorum.

SIONA: O Şeyh Hulud değil!

MONEO: Eskiden Fremenler Solucan'a Şeyh Hulud derdi.

SIONA: Bunu okumuştum. Ama o Çöl Tanrısı değil.

MONEO: Sus salak kız! Bu konularda hiçbir şey bildiğin yok.

SIONA: Senin korkağın teki olduğunu biliyorum.

MONEO: Hiçbir şey bilmiyorsun. Benim gibi orada, onun

karşısında durup da gözlerinde ve el hareketlerinde Solucan'ı görmedin hiç.

SIONA: Solucan yaklaşınca ne yapıyorsun?

MONEO: Oradan ayrılıyorum.

SIONA: Akıllılık ediyorsun. Leto'nun en az dokuz Duncan Idaho'yu öldürdüğüne eminiz.

MONEO: Dedim ya, o kimseyi öldürmüyor!

SIONA: Ne farkı var? Ha Leto, ha Solucan... artık ikisi aynı bedendeler.

MONEO: Ama onlar iki ayrı varlık... biri İmparator Leto, diğeryse *Tanrı Solucan*.

SIONA: Delisin sen!

MONEO: Olabilir. Ama Tanrı'ya hizmet ediyorum.